

MUNK

№ 1
XI 1984

Zina

~~_____~~ - A. Nik

Nic

V každém rohu sedí vrah.

Víte, kdo objevil Ameriku?

Já. Bylo to tehdy, když jedna stará cikánka
mi ukázala svoje přirození.

Spával v brýlích, aby lépe viděl na sny.

Mrtví taky dostávají dopisy.

Nesmíme házet všechny lidi do jednoho pytle
s cementem.

Hoďně sexu, hoďně sexu, hoďně ho na každém
rohu.

Postarej se sám o sebe po dobu své nepřítom-
nosti.

Každý sadista se chce stát masochistou.

Nechápu, proč si lidé kupují papoušky.

Mají pak pokoje plné zpěvu a klecí.

Proč si nechytanou havrana.

Aby je celou noc kloval do hlavy.

Na hřeben kurníku stavíme holuby z avant-
gardní hlíny. Pak si špinavou rukou zaclo-
níme slunce a střílíme rýží.

Popotahován, neboť se nevzpírá, na všechny
strany lidmi.

Nikdo nic nezjistil, v prázdno se ztratil.

Boris Konstrukter

10 dioptrií

Narodil se v roce 1950 / Leningrad /,
a od té doby pořád kreslí, píše básně,
eseje, divadelní hry, maluje obrazy,
žení se a rozvádí, miluje se, píše
dopisy. Vidí do světa a nutí nás.

10.79.

[Signature]

5. 6.

Zina

7 básní

Noční tíha - utrpení koček a lidí - proto snad
člověk vytěsnil mýty, aby se ho zmocnily zezadu

Noc pohlédá
stromy a květiny
a člověk, zahlcen tmou
podléhá sobě.

Tenounké nitky k všem denním pocitům
mám omotané kolem hlavy
a vím, že napřážené ruce ve tmě
nic nenaleznou

Cítím, že domy venku
se tajně spékají
v kouřící hromadu
bez záblesku

Slyším, jak mraky
líně požírají měsíc
a číhají na slunce
s jistotou,
která jim zatím

nadhání prchlé hvězdy
ze skryše kapuce
procházející deprese

Cítím, že mezi prsty
odnáší všechny řeky světa
radostné výkřiky,
když samy sebe utopit
nemohou, a nemohou
netrpět

Za zády cítím
rozpadlé obrysy
svých bližních
a sám se oblaňuji
myšlenkou konce

A snad jen to, že...
/ nejsem jediný /
mi zabraňuje.

...

Čeká nás dlouhá cesta
obejít všechny hroby světa
a ve svém stínu najít cizí osudy
a ve své tváři se zhrozit budoucnosti

My jsme však semenem
a nikdy listem.

Zástupy

Ledové postavy
smetené větrem
do černých koutů
mezi odpadky bohabojných.

Postavy prokouřené
vnitřní žlutí
s černými tvářemi
v zeleném povětří.

Zbytky světla
protáčené
postavy v přípravných
ty všechny čekají
veliké zhroucení.

Žíhaná záda a
do prsou zaseknuté žluté rostlinky
blízkého propálení
v sebe navzájem.

A skrze děravá těla
mocných postav
roste
jejich popínání.

09.79.

[Signature]

Opřené listy

Listy na rozhraní
světla a přítmí
náhodným pohybem větru
klamně vzplanou
hrou stínů a pozvednutím

Vzít dopisy a
vložit na rozhraní
řádným napřáhnutím -
- fouknout.

Hoří.

Mizí.

Většinou

Stádo kapek
běží přes sklo
a jak rádo!
Rá-do-do-do-do-do-do!

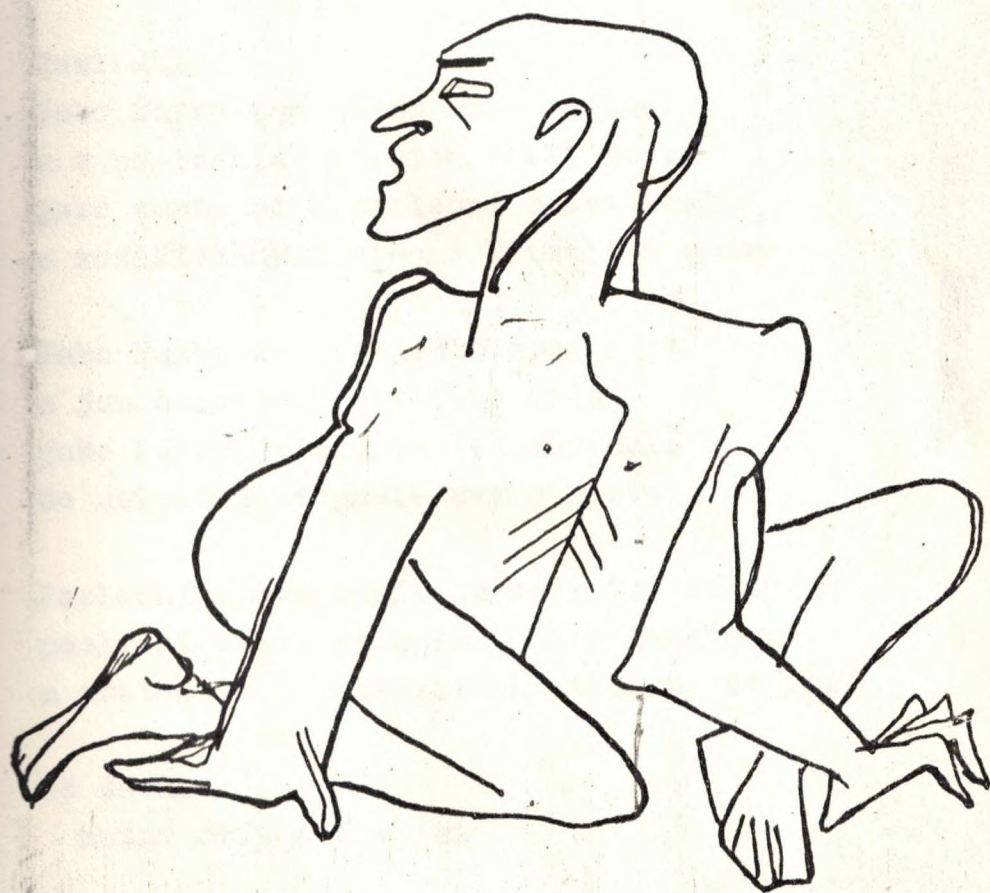
Stádo kapek
se pase na papíře
jak nerado.

Stádo kapek
mi neleze do kopce
jsem v suchu.

Výsek

1. Střeva kolem hlavy
slzy na prdeli
Zabalen do uší.
2. Srostlé prsty a s očima
v jednoznačné obrazce
Hemží se mozkiem.
3. Záda přes prsa
vrostlá do žebříku
Velikou oklikou.
4. Jazyk skrz penis
spojený do paty
Závěrem.

Ubohý a šťastný

Dej mi všechnu svoji lásku
jenomže jak
jenomže nakolik lze lásku změřit

Potom všichni stojí v údivu
nad hrobem podivína
který rozdal svou lásku
nenechal si nic
a zemřel smutně s nenávistí

Rozloučení

Jako kdyby tam někde dole umírali
a v posledních křečích rvali trávu
jako kdyby se o poslední slova rvali
a rozšklebenými ranami křičeli o právu

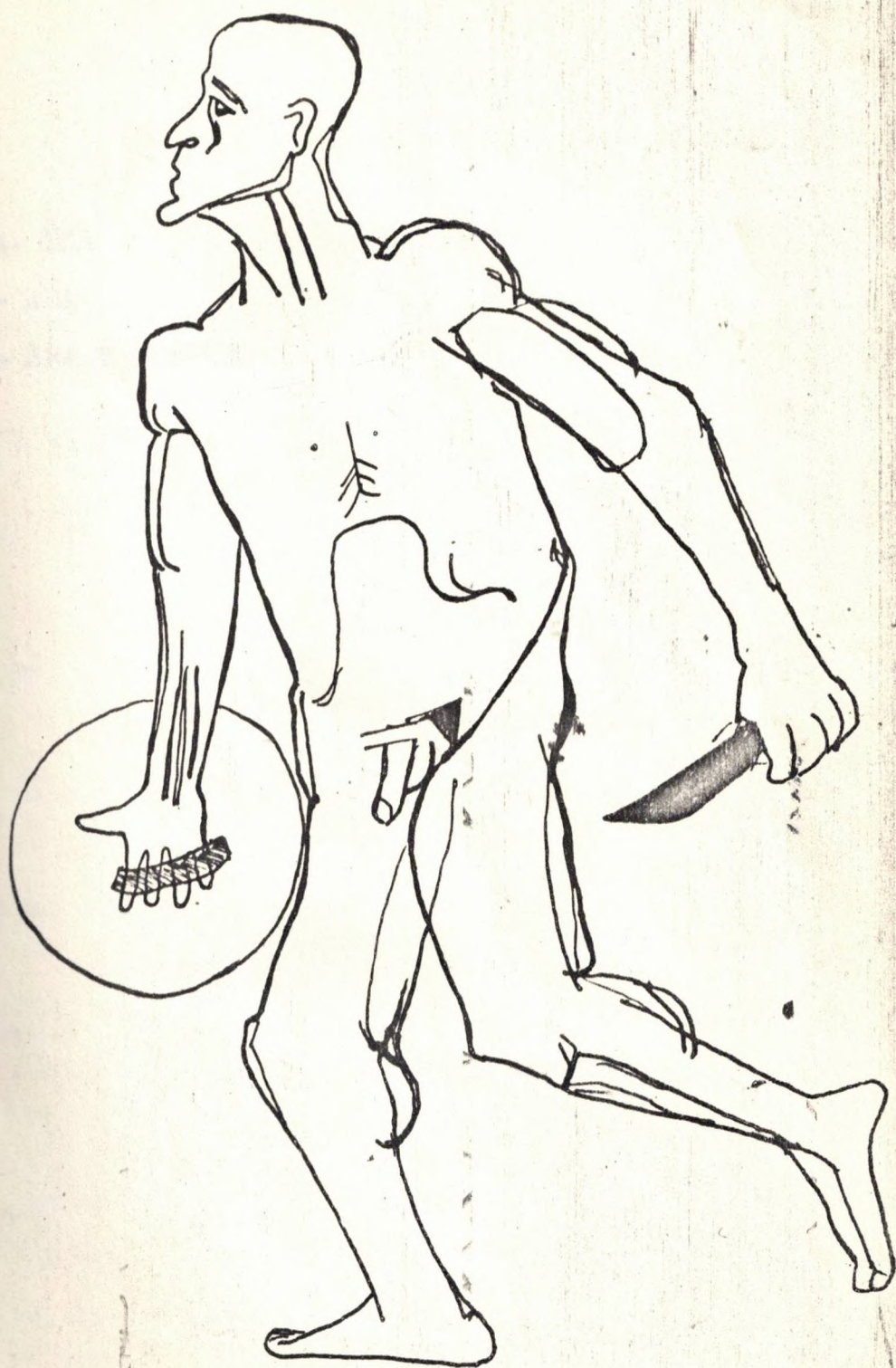
Jako kdyby chtěli ještě něco říct
a jen naprázdno otevřeli ústa
jako kdyby je teprve teď napadalo
že neloučej se podle svého gusta

Poslední slova zdají se všem tak silný
poslední slova si každéj chce pamatovat
a přitom to nejdůležitější vždycky už řek

Už dávno

možná dřív než chtěl

Miloš

A. Nik

- HRA

- HRA V KOSTKY

Ůčinkující Tom
John
Jim
Líza
Čuk
Gek

Zahrada, lavička, v pozadí dům

Tom: Sousedí nám budou určitě závidět. Řeknou, jak je tohle možné. Oni vyměnili dům bez zahrady za dům se zahradou. A nezaplatili k tomu ani halíř.

John: Zavolaj agenty, voni sem budou lézt jako štěnice.

Tom: Stejně mám takový zvláštní pocit, že ten dům není náš.

John: Ale ti agenti se budou divit a zavolají další agenty, aby se divili s nimi.

Tom: Se zahradou jsou taky potíže. Myslím, že to řekl Swift; když nebudeš chtít zahradu, zahrada nebude chtít tebe / směje se /.

/ Jim a Líza sedějí na lavičce, Jim drží Lízu za ruku a oba mlčí. Přicházejí Čuk a Gek/.

Tom: Co to sem přišlo?

Čuk: Dovolte nám podívat se na náš starý dům a trošku se projít zahradou.

Gek: Tohle je náš starý dům, že Čuku?

Čuk: Tohle je náš starý dům, že Geku?

Gek: Tohle je naše stará zahrada, že Čuku?

Čuk: Tohle je naše stará zahrada, že Geku?

/ Jdou k domu, dotýkají se ho rukama a pak jdou do zahrady /.

Tom: A taky tihleti sem budou chodit, každý den a žebrot: Tohleto je náš starý dům, tohleto je naše stará zahrada... Tohleto nám ještě scházelo.

Líza: Oni jsou staří lidé; můžeme jim to odpustit.

Tom: Dostal jsem z toho všeho hlad. Můžu tu někde dostat aspoň kousek chleba?

Líza: V ledničce máme zbytky po obědě.

/ Tom odchází. Čuk a Gek se vracejí. Oba mluví najednou /.

Čuk i Gek: Děkujeme vám pěkně. Byla to moc pěkná procházka, naší starou zahradou.

Čuk: Moc pěkná.

Gek: Moc pěkná.

/ Vrací se Tom /.

Tom: Budeme dnes večer hrát v kostky?

John: Nic jiného nevymyslíš, topit nějak musíme.

/ Z domu je slyšet telefon. Tom odchází, je slyšet jeho hlas /.

Tom: Ano...ano...ano.

/ Tom se vrací /.

John: Kdo to byl?

Tom: Zase ten Gek.

Líza: Co chtěla?

Tom: Povídala, že nikdy nevolala do domu, ale jen odsud ven. Chtěla slyšet, jak to vypadá volat odtamtud sem. Prý mám úplně jiný hlas. Co od nás pořád chtějí?

/Tma. Líza sedí sama na lavičce, pak přicházejí Čuk a Gek /.

Gek: Jak se tady máš, dceruško?

Líza: Děkuji, dobře.

Gek: Co dělají chlapci? Pořád hrají v kostky?

Líza: Ano, hrají. Musíme nějak topit.

Gek: Dávají ti jíst?

Líza: Určitě. Trochu dávají.

Čuk: My jsme něco přinesli. Schovej to do ledničky, aby se to nezkazilo.

Líza: Děkuji vám pěkně.

Gek: Už je pozdě. My asi pomalu půjdeme. Dobrou noc, dceruško.

Líza: Dobrou noc, maminko. Dobrou noc, tatínku.

/ Čuk a Gek odcházejí. Ve dveřích se objevuje Tom /

Tom: Zase jsem vyhrál. Pojď se mnou!

/ Oba odcházejí /.

/ Ráno; Jim a John /.

Jim: Zase ji včera vyhrál on.

John: Každý večer ji vyhrává.

Jim: A pořád žere.

John: Každou chvíli běží k lečnici.

Jim: Pořád se mu něco nelíbí.

John: A my, jako bychom nebyli vůbec jeho bráchové./

/ Přichází Tom /.

Jim: Kde je Líza, Tome?

Tom: Topí. Je červená jako rak. Musíme nějak topit, když nezůstaly v baráku ani jedny kamna.

Jim: Řekni nám, Tome, že jsme tvoji bráchové?

Proč teda potom nemůžeme topit s Lízou? Je-
nom Ty, ty ji vždycky vyhráváš v kostkách.

Pořád žereš, a pořád se ti nic nelíbí.

John: Podle tebe je pořád všechno špatně. Když

to takhle půjde dál, nebudeme s tebou dál
Gek hrát v kostky. Copak budeš sám dělat?

Jim: Co potom budeš dělat?

John: Barák je nás všech, ale ty se chováš jako

Tom by byl jenom tvůj.

Jim: A zahrada taky, i když pořád cituješ Swifta.

Tom: Beze mě byste se všichni zbláznili. V kostky

nejde hrát jenom ve dvou. Tohleto pochopte.

/ Z domu je slyšet telefon. Tom odchází, je sly-
šet jeho hlas /.

Tom: Ano...ano...ano.

John: Co budeme dělat večer?

Jim: Hrát v kostky, co jinýho. Musíme nějak topit.

Tom: Možná, že dnes vyhraje.

/ Tma. Líza sedí na lavičce. Přichází Gek /.

Gek: Dobrý večer, dceruško.

Líza: Dobrý večer, maminko. Kde máš tatínka?

Gek: Tatínek je nemocný, leží. Nechce nic jíst.

Líza: Já jsem vám tady něco přinesla. Schovej to
do ledničky, aby se to nezkazilo.

Líza: Pěkně děkuji, maminko.

Gek: Co dělají chlapci. Hrají v kostky?

Líza: Ano, hrají. Musíme nějak topit, když v ba-

Tom: Pročpak?

ráku nezůstaly ani jedny kamna.

Gek: Inu, musím už běžet. Co tam asi dělá tatínek?

/ Gek odchází, přichází Tom /.

Tom: Zase jsem vyhrál. Půjdeme, ne? Co říkáš?

Líza: Byla tady Gek.

Tom /překvapeně/: Sama?

Líza: Ano, sama. Čuk je nemocný.

Tom /zlobí se/: Do prdele! Musíme něco udělat.

/ Tom volá /

Tom: Jim, John!

/ Přibíhají Jim a John /.

Jim: Co se stalo?

Tom: Poslouchejte, náš tatínek je nemocný.

Běžte k němu, a podívejte se, co a jak.

Nechce se mi to líbit. Aby nám tak teď zkapal. / k Líze / Zůstalo něco v ledničce?

/ Líza mu podává pytlík /

Líza: Vem si to. Posílá nám to maminka. Tatínek už nemůže jíst.

Tom: Tak už tam běžte, běžte.

/ Jim a John odcházejí /

Líza / zamyšleně /: Oni se už asi nevrátí.

Tom: Pročpak?

Líza: Tam je kámen. A zeď. A za ní zahrada.

V baráku je tam pořád teplo, a dají tam
najíst, pořád. Nemusejí tam o ničem přemýšlet, ani zbytečně hrát v kostky. Už
se nevrátí. Budou tam šťastní.

Tom: Co tu pak budem dělat my dva?

Líza: Budeme hrát v kostky.

Tom: V kostky? O co budem hrát?

Líza: Já budu hrát o tebe a ty o mě.

Tom: Co bude s ledničkou? Kdo nám bude nosit
žrádlo, když táta umře?

Líza: Maminka. Určitě maminka. Jeden oběd z toho
baráku nám bude stačit. Její oběd. Ona
je už taky stará, moc toho nesní. Vody
a chleba tam mají dost.

Tom: Když se bráškové vrátí, tak ať mi radši
nechodí na oči.

Líza: Co říkal Swift o očích?

Tom: Mně se z toho tvýho Swifta kroutí hlady žaludek. Pojď radši domů, dáme si partičku.
Je mi zima.

Konec.

18366 h

Sobě

...

Jako dítě mě přivedlo
na pokraj šílenství

~~kap kap kap~~

kap kap kap

kap kap kap

/Da capo al fine/

ze špatně utěsněného vodovodu

Proto nemám rád hesla

jako kapky řeči

ze špatně utěsněného řečiště
velké vody

...

Spící dům ze tmy

do tmy pohlcuje batyskař

zdviže Ze tmy do tmy

sjiždím jediný osvětlený

anděl hloubající uprostřed

primitivních rytin pohlaví

jako mezi podmořskou havětí

nad naší láskou

Prach z nás

Tvá řeč vizí

Tvá řeč střepů

Jazyk Míru!

Přes vykotlané zuby

z dlaně do dlaně

přesýpáš prach

a hledáš úlomky

kostí a zbroje

Hledáš minulé

a hlásáš budoucí

Stále jen říkáš

M Í R

Ale co vydá prach

z nás?

Hovory s Julkem

Občas se scházíme v bistru
u nádraží s papírovým úlovkem
z protějščího antikvariátu

Káva voní
cigarety voní

Nakláníme k sobě hlavy
rozcházejí se v názorech
dáváme dohromady teorie
a drobné na útratu

Atlas

Na kostěném prstenci
s patami v chrupavce
stojím u vytržení
pod klenbou
se sítí vlášení
příštích puklin

Sobě

Díváš se vyčítavě
když otevřu dveře
do tvého prostoru

Mnoho věcí uvažuješ
několika pohneš
pár změníš
v pokoji
kde

mezi temenem a stolem
mezi stolem a temenem

kouř vždy stoupá
vlasy vždy padají
Vždy pomalu a tiše

Ale nejen já
budu otevírat
tvé dveře...

A. Nik

Dopis

Ne, ne, nemohu s Tebou, nemůžu. Vždy jsem mohl, ale teď už ne. Ne, ne, ne! Je jedenáct hodin večer. Nemám pivo, a proto píšu toto. Toto místo piva. Proč jsem nekoupil alespoň desítku, nemusel bych psát takové nesmysly. V noci rád líbám záda, rád líbám široká záda, rád to dělám zezadu, jsem asi původem z Palestiny. Mám družstevně- rolnickou skupinu. Dnes byla bouřka, pak liják. Taky rád líbám mokré oči, jsou slané. Mám rád sůl. Ona brečela vždy po tom, jako bych jí ublížil, vždy po tom ublížení na těle. Ne, ne na těle, spíš na duši. To nechápu, proč asi? Asi proč? Prý pivo smrdí, to je nesmysl! Víím, že jsem odepsaný, a přece pořád píšu toto. Rád vzpomínám na dobré jídlo. Dobré jídlo z dobrých rukou. Být ptákem, to je ono, zobat z laskavých rukou. Dnes mi nechaly baby oběd, prý je ho škoda vyhodit! Kdybych v sobě neměl pět piv, tak bych brečel. Proč pořád něco ztrácím? Proč se do toho pořád montují kamarádi? Dal bych si pivo, až bych brečel. Vždy se dívám na dno půlitru. Je tam pořád ta samá žlutá krajina. Ono to pivo není tak špatné, spíš naopak, už s tím musím přestat, s těmi kecy. Kecám, kecám, kecám, i když víím, že jsem odepsaný. Ono to není jen tak: je jedna věc psát a druhá líbat široká záda, hledět na tuto krajinu zblízka, krajina pokaždé nová, podle ročního období. Nasadit sluchátka a nasávat se pivem, to je život, to je únik. Na Karláku, na lavičce

seděla babička, zdvihala své tenké nožičky a dívala se na špičky. Asi se jí ty nožičky líbily, a dcera vyskočila z tramvaje, strčila tatínkovi důchodci ešus s obědem, a pak ještě stačila znovu nasednout do té samé tramvaje, ve které jsem byl já, a dědek nám pak dlouho, dlouho mával. Mně se chtělo brečet, ale s pivem se to dá vydržet, ty zážitky. Co pak asi bylo v tom ešusu dobrýho? Mám rád, když mi leze jazyk do levého ucha, to pak skoro omdlívám. Do levého, do pravého ne. Na prvního máje mně pokousal pes, a na pohotovosti mně nechtěli píchnout protitetanovku, prý jsem podnapilý, prý pět pív je mnoho. Když mě někdo hrabe ve vlasech, och! A hele, už je půlnoc. Nemám tu už nikoho, hospodský kolotoč, kecy. Pusu, brečela ona, pusu, dej mi pusu, ale celníci na letišti mě už k ní nepustili. A pak, béc, nic, neměla si se mnou o čem povídat. Kamarádi, jo, jo. Kdepak! Paříž je daleko od Prahy, a je tam taky půlnoc, zajímavé. Vlaky jezdí celou noc, lidi si nedají pokoj. Já mám pořád studené ruce a nohy. Dívám se na levou dlaň, a přemýšlím, kolik mě ještě čeká malérů, víš! Uklízečka povídala, že jí králíci pochcípali na tuberu, sousedi pak měli radost. Vzal jsem ji za vlasy, přitáhl k sobě, otočil a dal jí pořádnou facku, hned jsem se uklidnil. Karel je zase nemocný. Teče mu krev z nosu, má pořád v krku ten vir. Rád trpím, proč pořád neteče krev? V pondělí a ve čtvrtky na rohu na psychiatrii dávají antabus. Vždy se raduju, když vidím ty fronty na kelímek. Soboty v "Kolíně" jsou hezké. Potřebuji někoho milovat, jinak zajdu.

Dědek v "Kolíně" po obědě vytáh' falešné zuby, a obli-
soval je jazykem, málem jsem se pozvracel. Když stojím
v "Kolíně" u piva, tak sledují o čem se baví celý stůl,
myslím na Tebe, a zároveň vidím, jak naproti v masné
kuchyni teplouš se zavírá s hezkým mladíkem, ti se ma-
jí. Kriminálníci v "Kolíně", když se opijou, šahají
si na vlasy. Cítím odpor. No vida, už je jedna hodina
po půlnoci. Dlužíte mi jednu konvičku na čaj. Buďte
tak laskavá a kupte mi jednu kon/znovu vlak/vičku
na čaj, prosím vás, nemáta doma jednu konvičku navíc?
Dase vlak. Ti Francouzi víc kecají, než hrajou. I re-
member, zpívá Presley, a já na tebe taky remember.
Každou noc jsem jí povídal, že jí mám rád. Já tebe
taky, šeptala. A pak, báb, zamilovaná. Měsíc pod mráč-
kem, bude asi pršet. Já Tě nesmím vidět, jinak se zjan-
tím. Máš ještě ten růžový svetr? On o to prý nestojí,
mladý chobot. Jménem republiky, fuj tajbl. Thomas
Kann, "Kouzelný vrch". Šílel jsem, když jsem to četl
v mládí. Teď vím, že to bylo napsáno o mně. Pršet nebu-
de, to už vidím tutově. Nemůžu pochopit, proč moje pří-
buzenstvo na onom světě mi nechce pomoci. Nevypadáš
hezky, když spíš. Gitn morgn. Dnes se mi nechce psát.
Chce se mi Ti psát, ale už nevím o čem. Když jsem při-
šel do Prahy, Tobě bylo devět let. Bábovičky, píseček,
patenky, lopatička, kyblíček, bonbony. Jednou mě mistr
poslal pro vodu. Pamatuji se, že jsem stál na kolejkách
a o něčem přemýšlel. A lidé na mě čuměli, tramvaj stála
na mnou, řidič zvonil na zvonek, ale já si ničeho ne-
všiml a nechápal, co se to kolem mě děje. Už se nepamatu;

09.79.

[Signature]

o čem jsem tenkrát přemýšlel. Víš! Jakou jsem měl radost, když jsem jí k velikonočním věnoval první starou kachličku. Vše je fuč. Běhala v bačkorách po ulici, a křičela: "On mě zabije, on mě zabije!" Asi měla doopravdy strach, znáš mě. Já bych se chtěl vyspat se svou švagrovou.

Zina

Téma Boris Kon-strukter

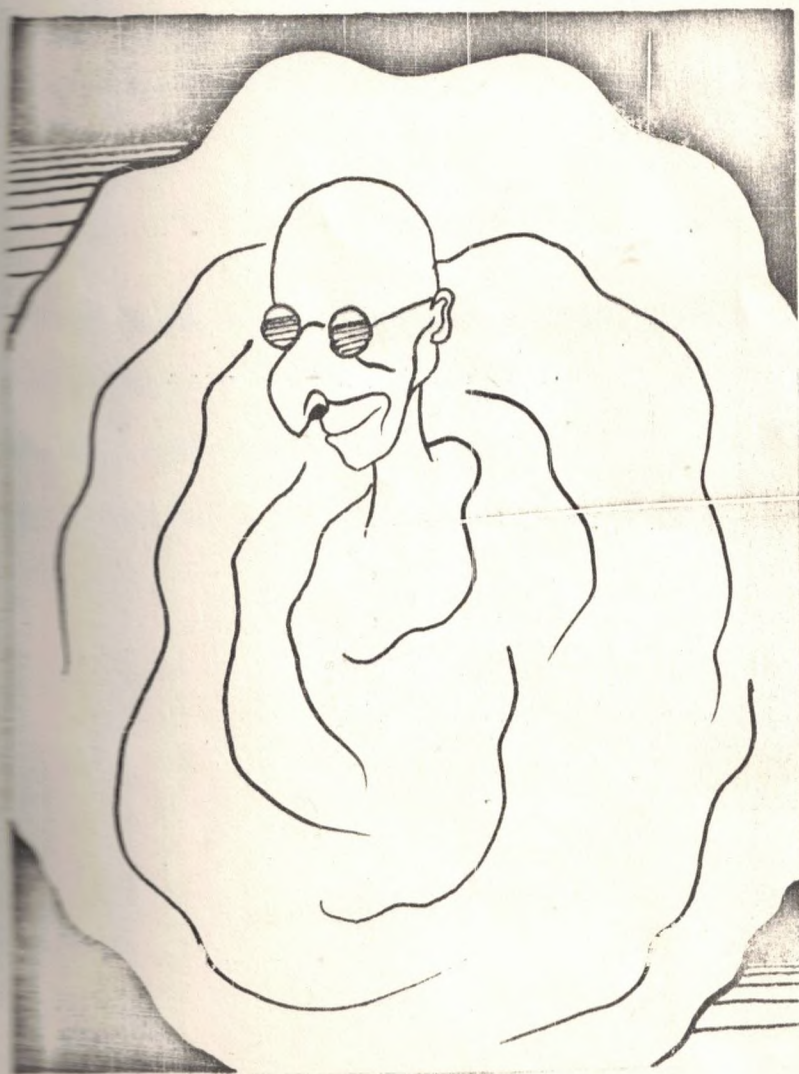
I. Žijeme ve světle, za ním však jako za oponou tma, hrůzná tma, protkávaná jemnými vlákny. Jejich spleť, i přes naivní řád, je nesrozumitelná. Q. Ale jen prozatím, neboť! Ohlušen vlastními výkřiky, které okamžitě tuhnou pod lepkavými doteky hmyzu marnosti z chaotických mraků. Hrůzou okousané prsty do tenounkých drápků, proplétající se pro svou útlost, neporezají se o hrany skulin v oponě světla. Nevidíte sobě na prsty, tyto tkají z nepřehlednosti vláken síť, pevnou síť, taky síť pavouka. Síť, která se pod dotykem řadí do linií. Sám na ni nevidíte, lze ji cítit pod prsty. Ale co s provazovými žebříky, když jeho polovina krve mu zakazuje pořádat budoucnost do pevných obrazců. Jen tká, tká, tká. S tichým pláčem zoufalství slepého, ale vidoucího prsty, nastavuje možnost řešení i přes stáda vůdců a proroků. Sám sobě prorokem. V nejistotě tlačí hlavou do sítí, které už neprorazí; utkal je pro všechny. A přitom ví, že stačí jediný čin, který jí bez záměru protrhne. Sám sobě prorokem.

II. Jeho kresby jsou slovníkem lidských temat, ne snad proto, že v něm lze hledat okamžité poučení, ale pro svou "jinou" srozumitelnost, srozumitelnost rozumu, srozumitelnost čar a linií / mimochoodem, jeho linka je prototypem /, které s krví na prstech ukrajují plochy jako na mikrotomu, řezou skrze papír. Precizně a jistě, což oboje tak chybí všemu současnému usilování. To je však

otázka stylu. Nikoli toho, co je sdělováno, to se k jistotě nemůže propůjčit trvale. U něho najde o specializace na určité téma, či na pár témat, ale o problem Temat, Temat, která nejsou kasovatelná, nejsou dělitelná.

III. Jedině takovéto naslouchání celému světu li-
čí v sobě samém umožní na rozhraní Já a ne-Já
vytečkovat Temata, pro něž takřka celá západní
kultura nemá citlivost, / respektive ztratila
ji, pro svůj novodobý ubohý odpor k pojmům jako
patos či řád /, a spojit je s takovým stupněm
vtipnosti. Ta musí být ve spojení se skutečným
pozitivním pojmem patosu, jako odpovědnosti
za skutečnost. Jinak se zvrhne / k čemuž v 95%
dochází / v pojetí jiné, takřka onomu nepřátel-
skému, v pojetí nabubřelosti, od něhož k dočas-
ně plodnému dadaismu je jen krůček.

IV. A po nás žádají kresby Člověka plným právem
zbavovat se nánosu, pro Člověka přežilého, dada
a oslavy absurdity, která není podstatou skutečnos-
ti, je jen naší dezorientovanou interpretací.
Hrubost současného myšlení o absurditě je pouze
dokladem naší nedostatečnosti dotýkat se do cit-
liva ohryzanými prsty oněch spřažených nitek.
Teprve ve fázi nahlédnutí má ten který člověk
právo být sám sobě prorokem, protože to samé
již brání zradě.

A. Nik

Noci

uprostřed pokoje stojí postel
na ní leží bába tak stará
že je dávno mrtvá
nikdo se nestará o tu bábu
poměvadž potentát vedle ní pod dekou
je taky mrtvej

Škela se mi noha v bílé ponožce. Noha vypadala
živě. Ale jsou to zmije, pomyslíl jsem si.
A šoopravdy; noha se svíjela do klubka a začala
mě kousat, potvora.

Maše oči plné ještě noci
 sam - stín, ale či
 kdo bude brečet
 a tenkou dlaní
 maše oči zavře,
 má mrtvole stín?

Kresby v čísle

Obálka -

MUSEUM
 (11.7. 1918) (A. N. A.)
 1918